

SPORT

APRILIE 1970

8

RĂDUCANU:
„SÎNT
CEL
MAI
FERICIT
PORTAR
DIN
LUME:
Într-o singură
săptămîină
sper să-i am în
față pe
BOBBY CHARLTON,
ADAMEC
SI... PELE“

Foto: Paul ROMOSAN

Primăvara cheamă pe sportivi la start. Este chemarea la starturile în aer liber, starturi întâmpinate cu muguri și flori. Sălile își închid porțile pentru luni de zile, iar în ochii celor ce le părăsesc se citesc promisiuni, promisiuni pentru succese frumoase, mai frumoase în noul sezon decât anul trecut. Și nu sînt promisiuni de circumstanță. Sportivii n-au dîrdîit în timpul iernii, n-au simțit gerul, au transpirat lucrînd pentru afirmare sau continuarea afirmării lor.

Calendarul — bogat, dar și plin de mari obligații — intern și internațional, al acestui an '70, scontează un bilanț pozitiv, bilanț-test pentru marele obiectiv: Jocurile Olimpice de la München, de peste doi ani. Revista SPORT nu se îndoiește nici o clipă, dimpotrivă, ea apreciază că eforturile din timpul iernii care a trecut vor deschide căi spre noi ascensiuni de prestigiu ale sportului românesc de performanță.

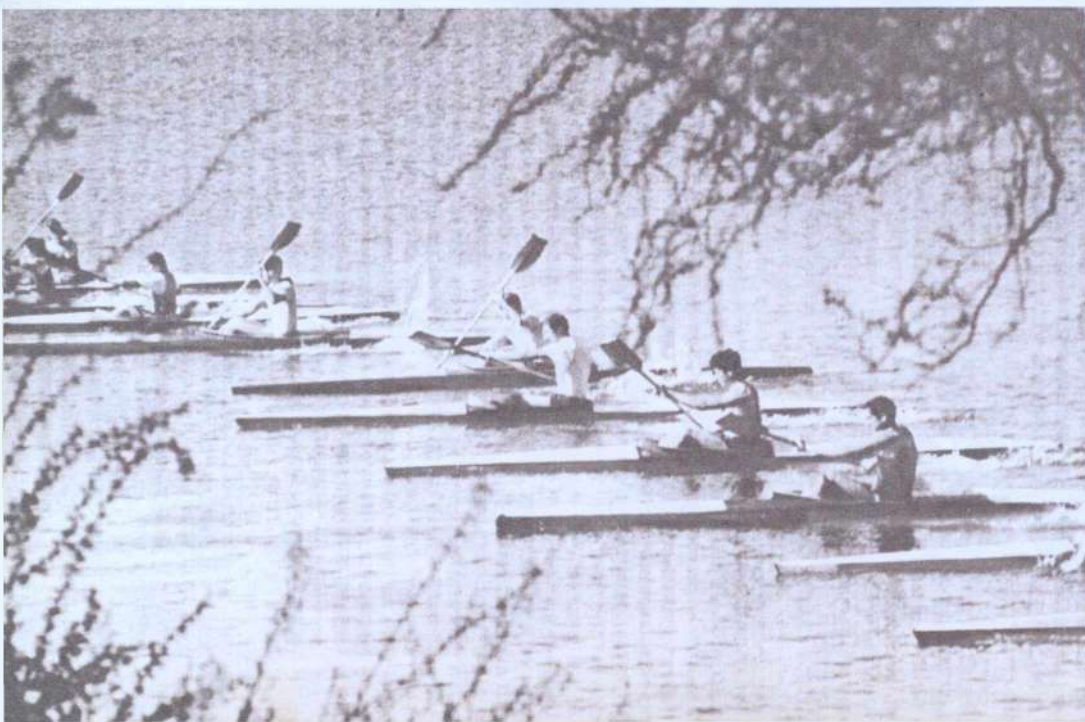
În paginile de față le sînt prezentate cititorilor cîteva instantanee luate pe piste de zgură, de bitum, de apă.

fotocronică de PRIMĂVARĂ

O VIZITĂ LA HERĂSTRĂU. Salcia plîngătoare înmugurită își caută frumusețea în oglinda lacului. Vacanța elevilor completează decorul primăverii prin tinerețe. De dimineața și pînă seara, grupuri de elevi angrenați în mișcarea sportivă, își semnează prezența la cluburile de pe malurile lacului Herăstrău. Am ales grupul condus de profesorul Stavru Teodorof care, se pare, are întreaga «colecție» de titluri republicane de juniori la caiac-canoe.

Imaginea noastră vă invită la o vizită la Herăstrău. Nu trebuie neapărat să visiți. Este suficientă o plimbare în aer curat.

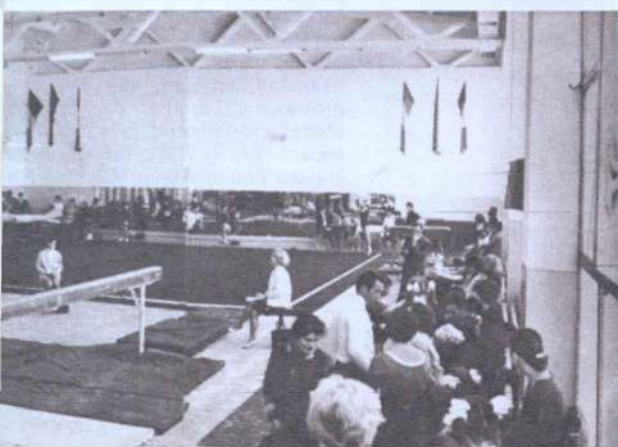
PREMIERA PÎNZELOR... Plaja își mai păstrează încă din sălbăticie cu care o obișnuise iarna. Soarele mult așteptat, este încă timid. Vântul suflă cu tărie, iar apele Siut-ghiol-ului mai păstrează din răceala de gheață.

Și totuși aici și-au dat întâlnire, în premieră, «artiștii pînzelor». Festivalul lor a marcat deschiderea sezonului sportiv la Mamaia: prima întrecere de iahting a sezonului, organizată de Clubul nautic universitar din București. Prezența la start a echipajelor olimpice din Polonia și Bulgaria a ridicat valoarea competiției, în cadrul căreia reprezentanții noștri au avut o comportare mulțumitoare.

În imaginea de sus un aspect din timpul concursului.

CU UMBRELUȚA PE BÎRNĂ. Frumoasa sală Dunărea din Galați a găzduit timp de câteva zile finalele pe țară ale gimnaștilor școlari. Așa au început primele zile ale vacanței de primăvară pentru tinerii sportivi participanți la întreceri. Și, pentru mulți dintre ei, notelor bune din catalog li s-au adăugat medalii și diplome sportive. Vă prezentăm în fotografia alăturată pe învingătoarea la individual compus, categoria maestre. Se numește Ileana Coman, este elevă în clasa a VI-a a Liceului cu program de educație fizică din Onești și are 12 ani. Iată-o fotografiată pe bîrnă, cu umbreluța primită drept premiu pentru excelența ei pregătire.

Jos, un aspect general din timpul concursului.

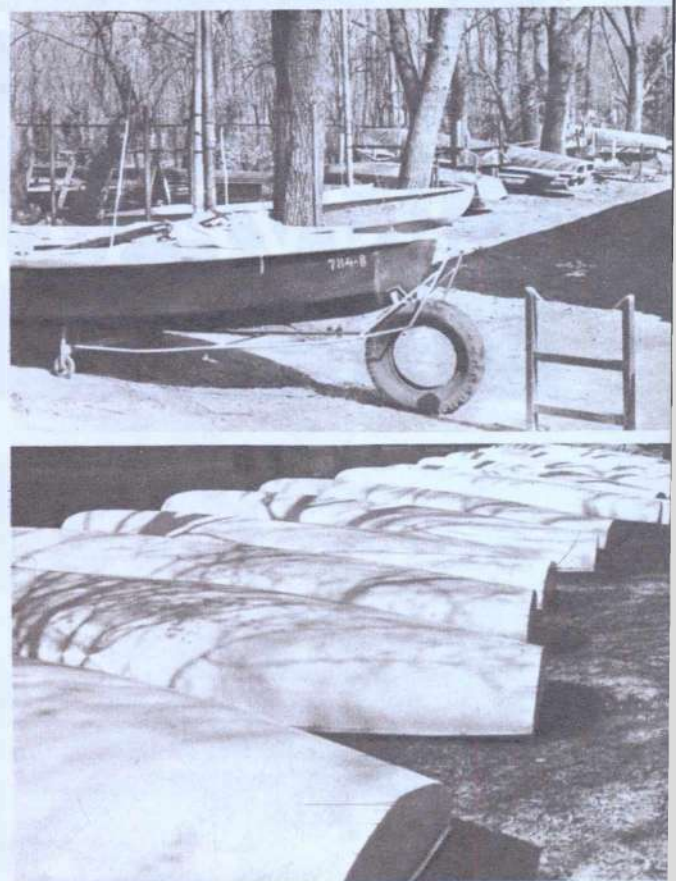
UN MARE AFLUENT AL ATLETISMULUI. Clubul sportiv athletic din Roman, bătrîn de un... trimestru, se anunță a fi un mare afluent al fluviului atletismului nostru. Afirmăția noastră o vom susține cu argumente în numărul 9 al revistei SPORT. Pînă atunci, îi informăm pe cititorii noștri că «trenul» din imagine reprezintă o parte din eșalonul românesc, ieșit în aer liber, sub îndrumarea antrenorului emerit Olimpiu Constantinescu-Nehoi.

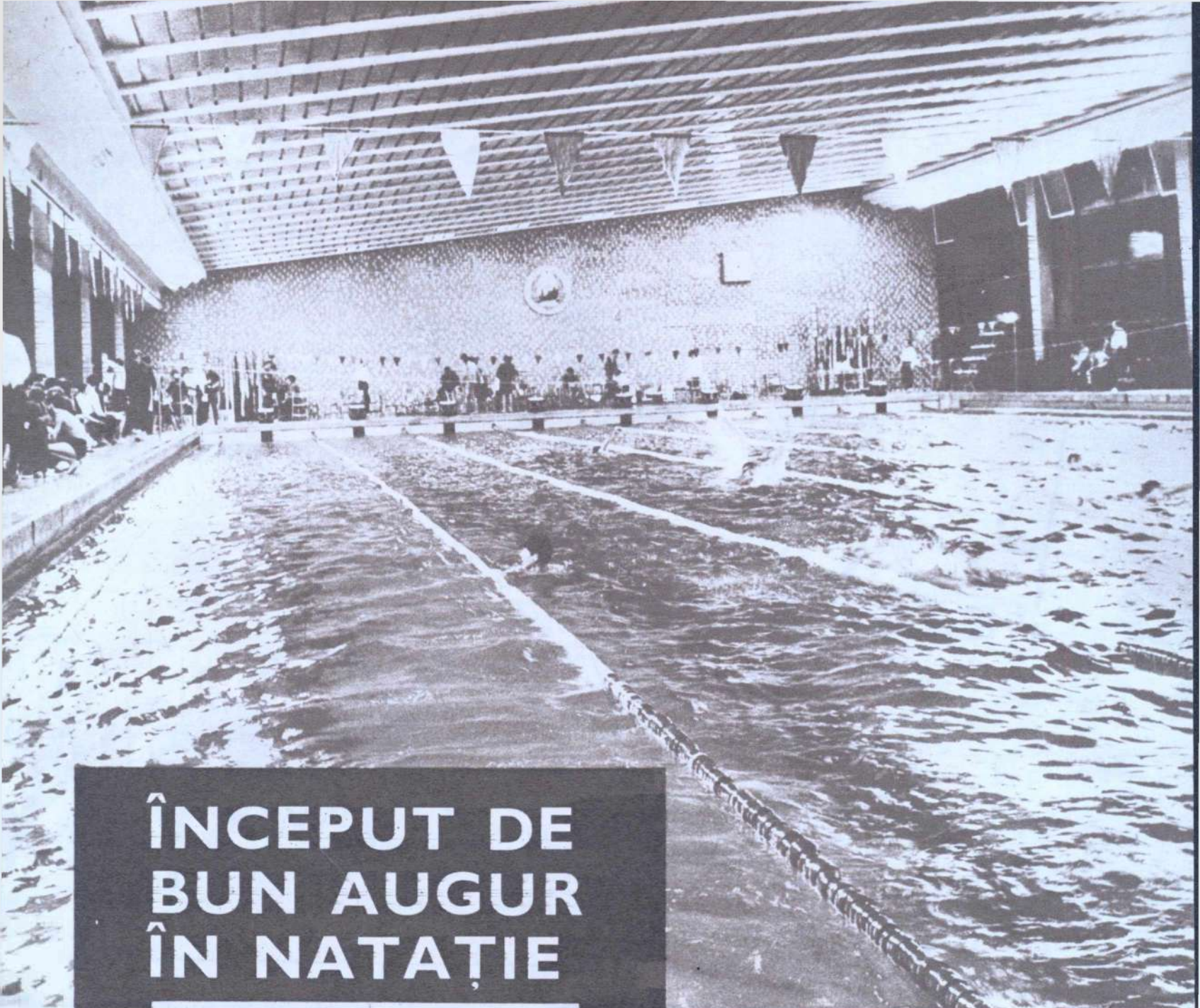
ÎN TIMPUL VACANȚEI elevele handbaliste din Constanța au fost zilnic prezente pe terenul Școlii sportive. Cum performanța nu cunoaște vacanță, componentele Școlii sportive lucrează cu seriozitate.

Zeci de ambarcațiuni din lemn purtînd emblema «Reghia», bibernează la continuarea în aceeași locuri, unde o iarnă întregă s-au ascuns sub manta... nepăsării. Ce ne poate răspunde asociația sportivă I.D.E.B.?

Cincisprezece siluete albe din plastic stau cu fața în jos, printre copacii lacului Herăstruț. Acestea aparțin Ministerului Învățămîntului, în dotarea Clubului nautic universitar (C.N.U.B.), iar pînă la sfîrșitul anului 1970 numărul acestor «flac-uri» va crește la 40. Cum pentru aceste ambarcațiuni nu există spațiu de garare și nici posibilitatea extinderii actualelor garaje (din lipsa aprobării Consiliului Popular Orășeneasc — Sectorul I), acestora le întrevădem aceeași soartă, ca și surselor din lemn aflate în administrația I.D.E.B. Menționăm că vechiul garaj — «Metropola» — a fost dezafectat pentru sport, fără a se asigura, potrivit Legii în vigoare, un alt spațiu.

ÎNCEPUT DE BUN AUGUR ÎN NATAȚIE

INVESTIȚII

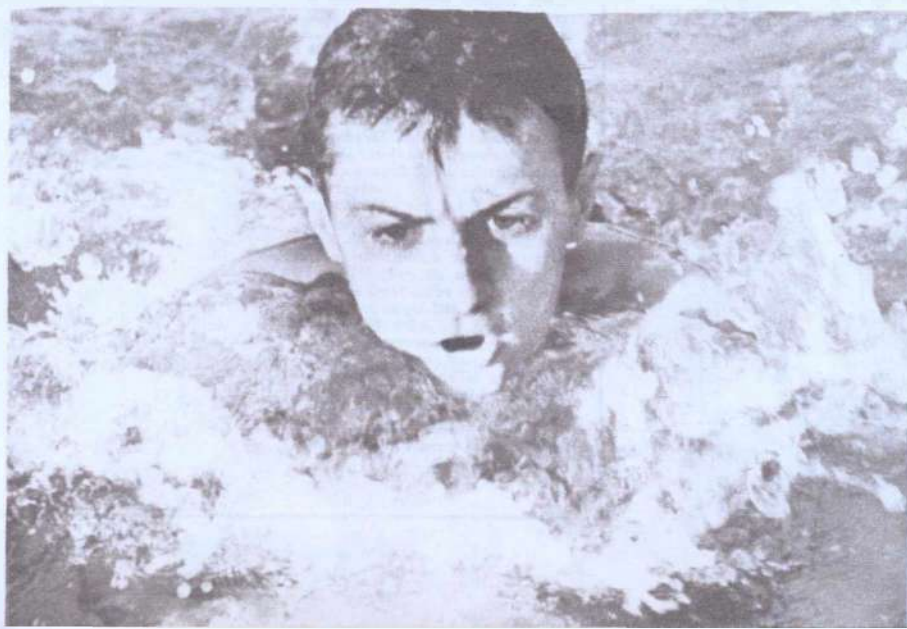
Principalele obiective către care își îndreaptă atenția înotătorii noștri frunțași în actualul sezon sînt Campionatele Balcanice (Atena: 20—24 august) și Campionatele Europene (Barcelona: 4—10 septembrie). În vederea acestor competiții, antrenorii au întocmit pentru fiecare sportiv vizat planuri de pregătire minuțioase.

Un prim examen, din care să reiasă stadiul de antrenament al înotătorilor, după lunile de pregătire

în bazine acoperite, l-a constituit concursul internațional desfășurat nu demult la noua bază sportivă din parcul «23 August» din București. Rezultatele examenului? În linii mari mulțumitoare, dar ele ar fi putut fi bune și chiar foarte bune, cel puțin pentru o parte dintre sportivii noștri. Afirmația ne-o bazăm pe noile recorduri realizate spre exemplu, de către Marian Slavici, în condiții de concurs fără... concurență. Înotătorii oaspeți prezenți la întreceri (purtînd culorile a 7 țări) au fost depașiți de a fi reprezentat tot ce au mai bun în natație națiunile respective. Așa de pildă, la 200 m liber, unde talentatul nostru sportiv Marian Slavici a fost cronometrat în 2:02,8 (nou record — v.r. 2:02,9), al doilea timp a aparținut sovieticului Giliarov, care a fost marcat abia cu 2:06,6 (!). Ce rezultat ar fi obținut Slavici, dacă pentru realizarea victoriei ar fi fost obligat să și... lupte? Și o situație asemănătoare am întîlnit-o și la proba de 400 m liber. Aici, Slavici a stopat cronometrul la 4:25,5 (nou record v.r. 4:27,3), iar următorii clasafii: Eugen Almer (Olimpia Reșița) 4:27,2 — record de juniori; Dockhom (R.D.G.) 4:30,5; Trofimov (U.R.S.S.) 4:34,5.

Dar «ghinionul» întrecerii fără concurență nu l-a avut numai Slavici. În același concurs, redutabilul nostru brasist Vasile Costa a cîștit

Vasile COSTA continuă să ne întrețină trează speranța într-o mare victorie...

nivel superior. Arătând toate acestea, nu încercăm să minimalizăm importanța ultimei ediții a internaționalelor noastre de natație. Vrem doar să atragem atenția forurilor în drept că, pe viitor, ar fi de dorit ca invitațiile lansate federațiilor de natație din diferite țări să fie mai bine orientate. Ne aducem aminte de bucuria manifestată în aprilie, anul trecut, de tînărul și talentatul craelist reșițean Eugen Almer cînd, participînd la un concurs internațional desfășurat la Praga, a îmbunătățit recordul de seniori al țării la proba de 400 m liber cu timpul de 4:27,3 (record ameliorat, recent, de Slavici). «Noul record — ne spunea Almer la întoarcerea în țară — îl datorez companiei deosebit de valoroase în care am fost obligat să concurez.»

În încheierea acestor scurte observații ne facem datoria de a-i felicita pentru frumoasa lor comportare, din acest început de sezon competițional nu numai pe Costa, pe Slavici și pe Almer (sportivii amintiți în rândurile de mai sus), dar și pe Zeno Giurasa, pe Gheorghe Lupu, pe Albert Covaci, pe Dionisie Naghi, ca și pe sportivele Cristina Balaban și Agneta Sterner. Toți aceștia — și sperăm că pe viitor să putem înmulți exemplele — au dovedit că preocupările lor în privința desăvîșirii măiestriei sportive reprezintă investiții ce le vor aduce la momentul oportun dobinda cuvenită.

AR FI O SOLUȚIE

La sentimentele de bucurie și de satisfacție pe care le-am nutrit asistînd în inaugurarea bazinei acoperit din incinta complexului sportiv «23 August» s-a adăugat și un simțămînt de ușoară nemulțumire. Construcția dispune de absolut toate anexele necesare unei baze sportive cu pretenții în afară de... o tribună. Tu, spectator, ca să poți intra la bazin, ești obligat să treci în prealabil pe la garderobă pentru a face rocade pantofilor cu o pereche de papuci. Și dacă, astfel echipat, porțile către spectacolul din bazin și s-ar deschide larg, totul ar fi bine. Dar nu. De pe spațiul care îți este rezervat, fie că nu vezi mai nimic, fie că vezi, dar atunci riști consecințele unui duș fortuit.

Rezolvarea situației create? Ar fi una. Pe latura opusă blocstarturilor să se improvizeze, afit cît permite spațiul, o mică tribună, iar bazinul să fie cît mai rar folosit ca loc de desfășurare a marilor concursuri internaționale de natație.

O MĂSURĂ INOVATOARE

Făcînd abstracție de inconveniențel pe care-l prezintă pentru spectatori absența tribunei des-

Cristina BALABAN a îmbunătățit recordul național, care-i aparține din anul 1967, la proba de 800 m liber (v.r. — 10:29,0 — n.r. — 10:23,5). Tenaceea noastră înotătoare ne pregătește oare anul acesta și alte surprize?

pre care am amintit, pentru sportivi, noul bazin acoperit înseamnă o adevărată mină de aur care se cere exploatată fără menajamente. De altfel, federația de specialitate a și luat unele măsuri în acest sens. Bazinul acoperit de pe Bulevardul Muncii va funcționa fără întreruperi — iarna, vară — oferînd tineretului din cartier posibilitatea de a frecventa «grădinița, școala generală, liceul și universitatea» — cu obiecte de predare natația, polo-ul și săriturile — sub direcția îndrumare și supraveghere a unor profesori cu înaltă calificare. Dintre aceștia, îl remarcăm pe Cornel Mărculescu, maestru al sportului, căruia i s-a încredințat misiunea de onoare de a depista elemente dotate pentru înjghebarea unei prime clase de polo. În paralel cu activitatea micilor poloști, tot aici va funcționa și un mare centru de învățare a înotului și, ceea ce considerăm noi că reprezintă o măsură inovatoare, la bazinul din incinta parcului sportiv «23 August» își vor desfășura orele de educație fizică din programa analitică (axate însă în exclusivitate pe natație) clasele mici ale școlilor generale 49 și 59, care își au sediul în imediata vecinătate a acestei baze sportive.

Felicitim federația de natație pentru frumoasa sa inițiativă în speranța ca ea va putea fi tradusă în fapt, prin aprobările ce vor fi date de către inspectoratul școlar al municipiului București și de către Ministerul Învățămîntului.

G. ȘTEFĂNESCU

Foto: Aurel NEAGU

TUDOR BĂDULESCU — Craiova. Iată care au fost echipele cîștigătoare ale primelor cinci ediții din cadrul turneelor U.E.F.A.: I 1948 (Anglia) **ANGLIA** — Olanda 3—2; II 1949 (Olanda) **FRANTA** — Olanda 4—1; III 1950 (Austria) **AUSTRIA** — Franța 3—2; IV 1951 (Franța) **IUGOSLAVIA** — Austria 3—2; V (Spania) **SPANIA** — Belgia 0—0 (cîștigătoare Spania, la golaveraj). După cum știți, și țara noastră figurează pe lista învingătorilor în această competiție. 1962 (România) **ROMÂNIA** — Iugoslavia 4—1.

ELENA CODRUȚ — Timișoara. Atletă franceză Colette Besson s-a născut la 7 aprilie 1946, în localitatea Saint Georges de Didonne. Practică atletismul din anul 1962. Colette este profesoară de educație fizică la Langon, un mic orășel în apropiere de Bordeaux. Victoria ei în proba de 400 m a fost una dintre marile surprize ale Jocurilor Olimpice din Mexic.

PETRE FERENCZ — Cluj. Pînă în prezent s-au disputat 58 de ediții ale «Cupei Davis». Iată clasamentul învingătorilor: 1) Australia, 22 de victorii. 2) S.U.A. — 21. 3) Marea Britanie — 9. 4) Franța — 6. Pentru documentarea dumneavoastră, vă dăm și un clasament al «challenge-urilor»: 1) S.U.A. — 26, 2) Australia — 14; 3) Marea Britanie — 6. 4) Franța — 3. 5) Italia și Spania — 2. 6) Belgia, Japonia, Mexic, India și România — 1.

ADRIAN POENARU — Drăgășani. 1) La J.O. din 1960. (Roma), clasamentul turneului de baschet a fost următorul: 1) S.U.A. 2) U.R.S.S. 3) Brazilia. 4) Italia. 5) Cehoslovacia. 6) Iugoslavia. 7) Polonia. 8) Uruguay. Regretăm foarte mult, dar nu avem o statistică atît de amănunțită încît să vă putem spune cîte faulturi s-au comis în toate jocurile turneului. 2) Anul trecut, Turul Franței a fost cîștigat de către ciclistul belgian Eddy Merckx. Traseul a măsurat 4110 km și a fost împărțit în 22 de etape.

IOAN RANCU — Timișoara. La prima ediție a Campionatului mondial de fotbal (1930, Uruguay) au luat parte 13 echipe reprezentative, împărțite în patru grupe, dintre care una compusă din patru echipe iar restul din cîte trei. România a făcut parte din grupa a treia, împreună cu Uruguay și Peru. Ne-am clasat pe locul doi în grupă, cu o victorie în fața fotbalistilor din Peru (3—1) și o înfrîngere în partida cu Uruguay, care avea să devină prima cîștigătoare a «Cupei mondiale».

PAUL AVRAM — Oradea. Prima ediție a «Cupei intercontinentale» la fotbal s-a disputat în 1960 și a fost cîștigată de Real Madrid. Următoarele ediții au fost cucerite de Penarol Montevideo (1961, 1966), Santos (1962, 1963), Internazionale Milano (1964, 1965), Racing Buenos Aires (1967), Estudiantes La Plata (1968) și A.C. Milan (1969).

ANGELA G. — Dorohoi. 1) Iată adresele solicitate. Iolanda Balaș, București, Str. Aviator Mărășoiu 13—15 sector 1; Viorica Viscopoleanu, București, Str. Compozitorilor 12, Bl. Z 28, Scara 1, ap. 21, sector 7. 2) În anul 1968, cînd echipa de baschet Viitorul Dorohoi a retrogradat din categoria A, conducătorii formației au fost întrebați în ce divizie vor să activeze în viitor: în «B» sau în divizia școlară? Ei au optat pentru divizia școlară. Iată de ce Viitorul nu joacă în «B».

rian SLAVIC se află într-o pernlă bălăie cu recordurile. Pe cînd rezultat de proporții?

at probleme de 100 și 200 m bras u timpi excelenți (pentru perioada e pregătire în care ne aflăm) fără ă fi fost obligat să se și întrebuinteze. La 100 m bras, de pildă, el a bținut 1:09,8, fiind urmat de E. May Austria) cu 1:12,1 și de P. Dyrek Polonia) cu 1:14,6, iar la 200 m bras a parcurs distanța în 2:34,2, iind urmat de E. Hempel (Steaua) cu 2:40,5, G. Sărulcanu (Steaua) cu 2:40,8, Dyrek (Polonia) cu 2:42,6. În cazul în care și Costa ar fi avut parteneri de o mai bună vaoare este foarte probabil că rezultatele lui s-ar fi putut situa la un

Albert COVACI (Mureșul) este un delfinist cu mari perspective de progres. Deocamdată, noul sezon l-a inaugurat cu un record național pe distanța de 200 m: 2:16,8.

Patru puncte forte ale actualei echipe: Ion Glăvan, Pascale Iuga, Ion Radu și Sandu Tîrîlă.

Moderna sală de antrenament «Oțelul» găzduiește zilnic cele mai bune «mănuși» ale orașului. Sub îndrumarea antrenorului Petre Mihai, pasiunea tinerilor va fi dublată de tehnică, fapt ce va conduce spre performanțe de valoare.

Ei reprezintă orașul Galați în campionatul pe echipe. De la stînga la dreapta: Alexandru D. Filip Momoiu, Ștefan Constandache, Ion Glăvan, Șăvescu, Nicolae Deicu, Ion Radu, antrenorul Mihai, Gheorghe Tănase, Pascale Iuga, Dumdru, Ștefan Voicu, Nicolae Petruț, Vasile Buti Tîrîlă.

ÎN RING gălățeni

În ciuda faptului că locuiesc pe malul Dunării, marea pasiune sportivă a gălățenilor nu este înotul sau canotajul, ci boxul. Intimplările din ring i-au atras întotdeauna și boxerii din orașul lor le-au adus satisfacții. Mulți pugiliști care au pus pentru prima dată mănușile în miini la Galați au devenit campioni ai țării (Dumitru Ciobotaru, Ștefan Cojan, Năstac Alec), dar cea mai mare mîndrie a iubitorilor boxului din Galați era echipa orașului. O echipă puternică, capabilă să țină piept oricărei alte formații de club din țară și chiar de peste hotare. Nu au trecut prea mulți ani de cînd Vasile Bogoi, Popa Nicu, Paul Pavel, Ștefan Cojan și ceilalți au învins pe stadionul Dunărea puternic formație Italiană «Sempre Avanti», a cărei vedetă era, vă amintiți desigur, colosul Dante Cane. Bătrîna și modesta sală de antrenament de pe vremea aceea, unde antrenorul Petre Mihai și băieții săi înghețau de-a binelea iarna, nu... izbuc-

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

de Petre HENT
și Paul OCHIALBI

JOE LOUIS

Printre figurile grandioase ale pugilatului mondial, Joe Louis rămîne o personalitate a cărei măiestrie în lupta cu pumnii este socotită în continuare inegalabilă. Chiar dacă în anii din urmă un alt «zeu» al «careului magic», Cassius Clay, a încîntat ochii iubitorilor de spectacole pugilistice, Joe Louis e socotit și acum un unicat. Acest rege al boxerilor și-a apărât timp de 12 ani coroana pusă în joc în 25 de bătălii. El a rămas «marele maestru», «idolul» tuturor celor care doresc să cucerească celebritatea pe scena împrejmuită de cele 12 corzi. Joe Louis, pe adevăratul său nume Joseph Louis Barrow, s-a născut la

XXXII

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX; v-am prezentat așii «careului magic» de la începutul secolului nostru. Cu acest număr începem povestea vieții unuia dintre cei mai mari pugiliști, americanul Joe Louis.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXII)

13 mai 1914, în statul Alabama. Tatăl său era un indian kerokee, iar mama negresă. Copilăria lui Joe a fost grea, lipsită de bucurii.

Primele meciuri de box le-a susținut în anul 1932, cînd a participat la numeroase competiții de amatori. Pînă să cucerească celebra «Mănușă de aur» a amatorilor americani, Joe a suferit mai multe înfrîngerii, prețul a tot ațitea învățăminte prețioase. Cel mai greu insucces a fost înregistrat în compania lui Johnny Miller, unul dintre boxerii care au reprezentat Statele Unite la Jocurile Olimpice de la Los Angeles. Puternicul dar necunosătorul Joe a făcut cunoștință cu podeaua de șapte ori în numai două reprize, fapt care l-a făcut să înțeleagă necesitatea însușirii tehnicii, fără de care «dinamitul» din pumni nu poate exploda cînd și unde trebuie.

Calitățile și ambiția tînărului boxer au atras atenția unui trio format din Julian Black, John Roxborough și Jack Blackburn, specialiști de prestigiu în sportul cu mănuși. Aceștia vor fi oamenii care vor conduce pașii lui Joe spre ringul profesionist și apoi spre titlul mondial. Sfaturile lor, grija cu care l-au înconjurat pe tînărul sportiv au făcut din acesta un mare campion.

«K.O.-UL ESTE SPECIALITATEA LUI»

Debutul lui Joe Louis printre «greii» profesioniști a fost de-a dreptul senzațional. La 4 ianuarie 1934, la Chicago, cel care avea să devină campion mondial își începe lungă serie a victoriilor prin K.O. învingîndu-l în primul rund pe Jack Kracken. La sfîrșitul anului, zărele de sport publicau palmaresul lui Joe, devenit încă de pe atunci «Brown bomber»: 12 meciuri, 12 victorii, dintre care 10 prin K.O.1

Experiența căpătată, dar mai ales forța sa excepțională, îi aduc și în anul următor victorii rapide. Numai că acum numele învingătorilor lui Joe Louis au mare rezonanță în lumea boxului. Mai întîi este spulberat în numai două

se să stingă pasiunea pentru box a sportivilor gălățeni. La un moment dat, însă, conducătorii sportului din orașul dunărean au început să tragă cu ochiul în curtea vecinilor, îndeosebi a brăilenilor. Rezultatul a fost contrar celui scontat: chipa a devenit o formație anonimă, modestă. I-am vizitat de curind pe boxerii gălățeni. M-au primit în săli de antrenament noi și moderne (Șelul și Dunărea), foarte bine utilate. Printre antrenorii l-am reîntâlnit pe «părintele boxului gălățean», Petre Mihai, omul prin mîna cărui au trecut toți cei care au însemnat ceva în boxul din acest oraș. Absent o lungă perioadă din sălile de antrenament, Petre Mihai a revenit la «vechea dragoste» datorită faptului că cei care răspund de destinul sportului de pe aceste meleaguri și-au amintit de înțelepciunea proverbului: «Cine nu are bătrîni să-l cumpere».

Orașul Galați nu are acum o echipă de box parte puternică. Totuși, antrenorul Petre Mihai e-a mărturisit că speră să ocupe locul doi, după Dinamo București, în seria I a campionatului republican pe echipe. Experimentatul maestru vrea să realizeze această performanță, în ciuda faptului că nu mai are în formație reprezentanți cît de cît alorși la categoriile semigrea și grea. Și nu-i mai are deoarece, hotărît să reinstaureze ordinea și disciplina în secție, a fost de acord cu sancționarea lui Manița și Cîrcioran, suspendați, după cum se știe, pentru huliganism.

Viitorul boxului gălățean îl reprezintă astăzi tinerii, deocamdată anonimi, care bat «scali» și «pungă»-urile din sălile de antrenament, tinerii din actuala formație pe care o prezentăm în fotografiile alăturate.

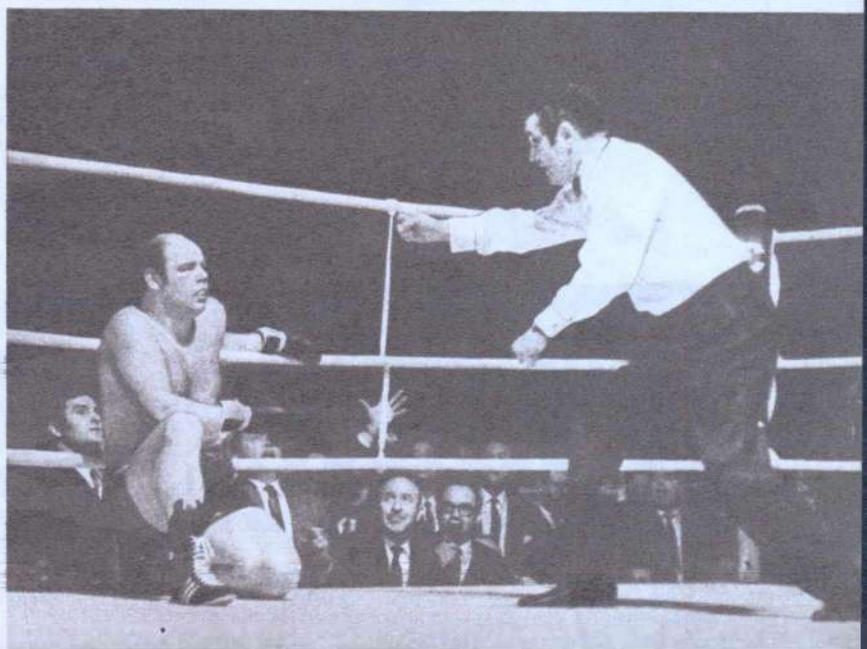
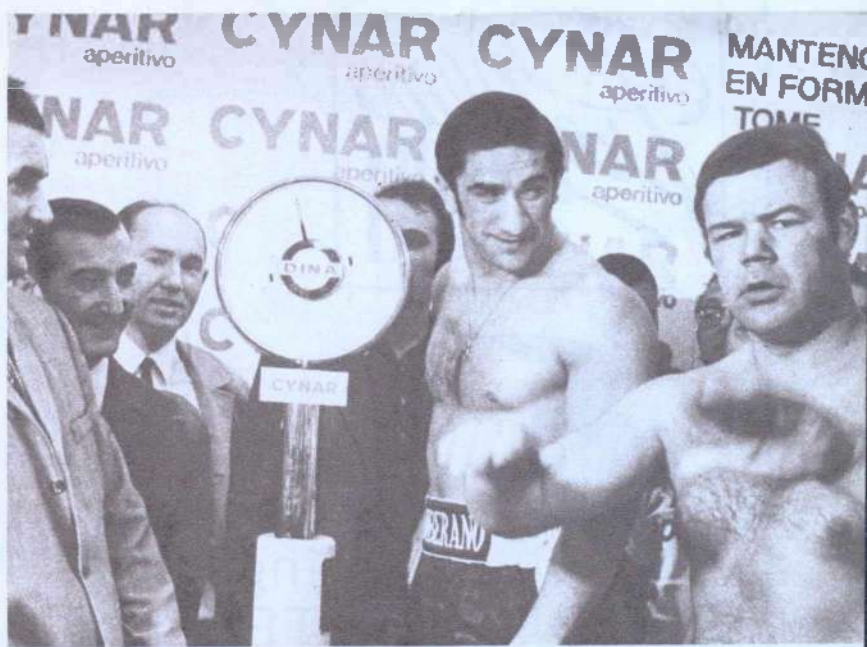
Foto: Ion MIHĂICA

CAMPIONUL „GREILOR” EUROPENI

Noul campion al boxelor europene de categorie grea este, după cum se știe, spaniolul Jose Manuel Ibar «URTAİN». El a reușit să-și cîștige titlul după un meci victorios, încheiat prin K.O. în rundul șapte, în fața pugilistului vest-german Peter Weiland, urmașul lui Karl Mildemberger.

«Urtain» nu este primul spaniol care izbuteste să cucerească coroana greilor din Europa. În perioada anilor 1925—30 a Jominat această categorie Paolino Uzcudun, spaniolul cu bărbia de granit, adversarul lui Carnera, Schmeling și Joe Louis. Va fi interesant de văzut dacă Jose «Urtain» va izbuti, ca și înaintașul său, să urce pe ringul în care se dispută titlul mondial. Deocamdată va trebui să confirme valoarea sa de campion european în fața altui boxer vest-german, Jurgen Blin, cu care va lupta peste o lună sau două.

În fotografii, două aspecte legate de împlinirea Urtain — Weiland. După cum se poate vedea, în fața cîntarului toată lumea este veselă și optimistă. Urtain (în centrul fotografiei) îl privește amuzat pe Weiland (dreapta) gîndindu-se, poate, că frumoasa frizură a adversarului său nu este, de fapt, decît o perucă. În cealaltă imagine, Weiland își așteaptă resemnat sfîrșitul...

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXII)

reprise Lee Ranage, creditat cu un rezultat egal în meciul cu Maxie Rosebloom, campionul mondial la categoria semigrea. Apoi a urmat seria celor «trei mari» care au îngenucheat fără speranțe de revanșă în fața «Bombardierului negru»: Primo Carnera, King Levinșky și Max Baer. 72 000 de spectatori l-au văzut în seara zilei de 25 iunie 1935 la «Yankee Stadium» din New York pe fostul campion mondial al «greilor», gigantul Primo Carnera, prăbusindu-se sub rafalele «mitralierei din Detroit». Toată lupta a durat șase reprize. În august, la Chicago, Levinșky nu a rămas în picioare decît un singur rund, iar în septembrie, la New York, Max Baer se convinge în zece minute că nu va putea nici o dată să-l învingă pe Joe Louis. De reținut că numai cu cîteva luni în urmă Baer mai era, încă, deținătorul titlului mondial...

Joe a susținut ultimul meci al anului 1935, la 13 decembrie, la New York. Adversarul său, spaniolul Paolino Uzcudun, era la vremea aceea unul dintre cei mai buni «grei» europeni. În ciuda acestui fapt, Paolino a fost bătut ca un începător, fiind salvat în rundul patru de către arbitru, care a oprit lupta pentru inferioritate. Printre spectatorii prezenti la această partidă a fost și Max Schmeling. El a studiat stîlul de luptă al viitorului său adversar și, după meci, vorbind despre Joe Louis a declarat: «K.O.-ul este specialitatea lui! Dar Joe poate fi învins. Are o flură în apărare și eu o voi folosi în favoarea mea...»

În 1936, Joe Louis era socotit ca un pretendent foarte serios la titlul mondial deținut de James Braddock. Aceeași țintă o urmărea, însă, germanul Max Schmeling. Pentru a se desemna viitorul adversar al campionului mondial s-a organizat o partidă între pretendentul german și cel american. Meciul acesta a stîmuit un interes deosebit atît în Statele Unite, cît și în Europa. Organizarea lui a fost încredințată cunoscutului promotor american Mike Jacobs. Cu meciul Joe Louis — Max Schmeling, Jacobs a vrut să se întorcă pe sine. El a comandat special pentru această întîlnire un ring deosebit, instalat pe un ascensor hidraulic. Ringul trebuia să coboare în ziua de 19 iunie 1936 din... înălțimile lui «Yankee Stadium» numai cu puțin înainte de începerea meciului.

Dar nu numai organizatorul făcea pregătiri deosebite în vederea meciului care avea să desemneze șalangerul la titlul mondial. Cei doi adversari puneau și ei la punct ultimele amănunte tehnico-tactice. Sigur de succes, Joe Louis renunțase la antrenamentele serioase, ocupîndu-se mai mult de reclamă. El se pregătea sub cupola unui circ, la Lakewood, în ritmurile îndrăcite ale unei orchestre de jazz, fiind urmărit cu interes și curiozitate în fiecare zi de circa 4 000 de oameni. Antrenorul său, Julian Black, un fost boxer care sus-

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXII)

ținuse peste 400 de meciuri fără a fi fost făcut măcar o singură dată K.O., era și el optimist. Formidabila lovitură de dreapta a elevului său îi risipise — după cum singur mărturisea — toate temerile în privința meciului cu Schmeling. Louis era atît de sigur de victorie, încît în ajunul partidei, răspunzînd ziarștilor, a declarat că «îl voi face K.O. pe Schmeling atunci cînd tîni va spune antrenorul meu».

În acest timp, retras în plină pădure, într-un pavilion de vînătoare, Max Schmeling se antrena serios pentru înfrîngerea cu «Bombardierul negru». Sfîrșitul de managerii săi, Arthur von Bulow și Joe Jacobs, Max a acordat o atenție deosebită pregătirii fizice, jocului de picioare și, în general, era hotărît să adopte o tactică defensivă în fața puternicului său adversar.

În seara zilei de 19 iunie 1936, peste 42 000 de spectatori ocupau tribunele de la «Yankee Stadium», pentru a asista la meciul Joe Louis — Max Schmeling. Marea majoritate a celor care veniseră să vadă această partidă erau negri, înflăcărați suporteri ai lui Joe. Nimeni nu se îndoaia de victoria lui. Jack Dempsey, Gene Tunney și campionul mondial James Braddock, care ocupau cele mai scumpe fotolii de ring, își făcuseră cunoscut favoritul prin presă: Joe Louis.

Cînd lupta a început, Schmeling și-a pus în aplicare tactica sa defensivă, arătînd din primul minut că nu e dispus să accepte schimbările la care îl invita cu mult curaj «Bombardierul negru». El știa că Joe îl depășește ca forță și că nu ar fi putut rezista mai ales năprasnicilor croșee de dreapta ale acestuia. Bine pregătît fizic, Max încerca să-i impună adversarului său o luptă de uzură, în care ultimul cuvînt să-l aibă rezistența. Dar Joe dorește o victorie rapidă și categorică. Atacă fără întrerupere, încercînd să-și valorifice croșeele de dreapta. Datorită excelenței sale joc de picioare, Max reușește să evite ciocnirile tari timp de trei reprize. În rundul patru, însă, Joe devine tot mai insistent. Croșeau său de dreapta pornește amenințător, dar Schmeling echiivează și contreză rapid cu un croșeu de stînga la figură. Lovitura nimerește în plin și e urmată de o alta la corp. Întregul stadion a amuțit: Joe Louis e la podes! Arbitrul a început să numere, dar ambișiosul Joe, deși lovit puternic, sfidează sfatul managerului său, se ridică la «trei» și se aruncă din nou în atac. Șocul loviturilor primite l-au transformat pe Louis într-o fiară furioasă și imprudentă. Lui Max nu i-a fost greu să-l contreze de fiecare dată, expeditiv și de mai multe ori la podes. Spectatorii priveau stupefiați această luptă devenită inegală. Era clar pentru toți că favoritul lor nu mai prezenta nici un pericol pentru Schmeling și că acesta va cîștiga. Joe a încercat să amîne sfîrșitul tot mai mult, agățîndu-se de adversarul său. Așa a rezistat pînă în rundul 12, cînd un croșeu de dreapta la bărbie l-a scos definitiv din luptă.

(Va urma)

inginerul
**TEODOR
OPRICĂ,**
președintele
C.J.E.F.S.
Galați:

despre condițiile cerute de activitatea de masă, trebuie să păstrăm anumite proporții. Să lichidăm opinia greșită formată cu ani în urmă.

— **Adică?**

— Știi, doar, că s-a transpus ideea performanței în sportul de masă, mai clar spus, s-a creat în mod artificial ideea că sport de masă nu se poate face decât pe terenuri cu amenajări speciale și tribune, cu piste de zgură sau în săli. De aici pînă la «nu putem face nimic, tovarășele, că n-avem condiții», n-a fost decît un pas. Pentru gimnastica de dimineață, acasă, de ce condiții avem nevoie? Dar să facem lecția de educație fizică în curtea școlii, chiar iarna? Pretențiile unora depășesc posibilitățile reale, actuale, iar scuza e, de fapt, o plapumă pentru mascarea inactivității. De acord?

— **De acord!**

— Să nu credeți, însă, că nu sînt destui oameni de ispravă. În județul nostru, de pildă în comuna Chiraftei, profesorii au mobilizat elevii la muncă patriotică și au amenajat terenuri de sport. Pentru echipamentul și materialele strict necesare au adunat flori de tei și mușetel și au făcut rost de bani. Două lucruri bune dintr-odată.

— **Ceva asemănător pionierilor din Constanța...**

borarea este perfectă, opiniile converg către același punct. Mai greu merge aplicarea în practică a celor stabilite. Mă refer îndeosebi la sate, comune și chiar la întreprinderi și școli, unde efortul organizațiilor de resort nu este la nivelul dorinței noastre, al posibilităților. Sigur că și sindicatele, și U.T.C.-ul, și noi și inspectoratul de învățămînt mergem în asociații să impulsivăm munca, dar la 80 de sate, de exemplu, cîți ar trebui să fim? Am făcut cursuri de instructori pentru mediul rural, ca și cu profesorii de educație fizică fără specializare... Cum vă spuneam, o mai largă activitate de propagandă se impune, prin toate mijloacele.

— **Ce așteptați de la Consiliul Național?**

— Să desfășoare o mai energică și mai largă acțiune de propagandă a educației fizice și sportului de masă. Apoi, la discuțiile fructuoase organizate cu ocazia plenarelor să adauge studii concrete, din teren, pentru o mai bună cunoaștere a situației reale și găsirea celor mai potrivite căi de rezolvare a acestei deosebit de importante sarcini pe care partidul a încredințat-o mișcării sportive.

— **Spuneți-mi, tovarășe inginer, ca unul care v-ați născut și ați copilărit în Giulești, nu duceți**

„MUNCA NOASTRĂ ÎNCEPE CÎND IES OAMENII DE LA MUNCĂ“...

— La plenara care v-a ales președinte al Consiliului județean (azi) pentru educație fizică și sport Galați, după angajamentul convenit ați spus noilor colegi: «Cine nu iubește cu pasiune sportul este bine să ne-o spună de pe acum». Ce ați înțeles prin această «pasiune»?

— Întii, că activistul sportiv, deși are o masă de lucru, nu trebuie să stea prea mult pe lângă ea. În al doilea, că programul de lucru are la noi o caracteristică aparte. În ceea ce se cheamă îndeobște program noi să rezolvăm problemele organizatorice și administrative, activitatea noastră de bază începînd însă cînd ceilalți oameni ai muncii au terminat programul.

— **Considerați că întregul aparat al consiliului local sau clubului trebuie să fie de specialitate?**

— Asta ar fi ideal. Dar, specialiști sau nu, toți trebuie să fie animați de pasiunea de care vorbeam. Să știți că am văzut și la noi și în străinătate foarte buni organizatori, de care educația fizică și sportul au nevoie, care nu erau de strictă specialitate.

— **Mai concret?**

— În problemele sportului de masă, au fost și există — prea puțini, însă — activiști sportivi salariați sau obștești, care merg... cu toaie din comună în comună și organizează adevărate sărbători ale sportului, dar nu sînt neapărat profesori de educație fizică. Fără

acest «activ de aur» nu putem lucra...

— **Ați atins o problemă vitală: sportul maselor. Ce credeți că trebuie făcut?**

— Să convingem mai... convingător asupra necesității lui, să rupem cu o mentalitate învechită. Și noi venim adesea cu niște lucruri savante, cu scheme și teorii, dar cu mai puține fapte concrete. Cred că și prin presă (îndeosebi cea sportivă, de tineret și — subliniați — **Gazeta Învățămîntului**, de care ascultă școlile), ca și prin mijloacele de propagandă și, mai ales, prin viu grai, prea puțin vorbim despre activitatea de masă. Insuficient vorbesc despre aceasta conducerea C.A.P.-urilor, consiliilor populare, cadrele didactice. Necesitatea se resimte mai ales la sate, unde nivelul de înțelegere e, firește, ceva mai scăzut.

Despre educația fizică și sportul de masă trebuie să vorbim zilnic, nu numai în preajma plenarelor, să ducem o adevărată campanie, susținută și de lungă durată.

— **Se vorbește, nu arareori, despre necesitatea condițiilor...**

— În parte, e adevărat. De pildă, din realizările C.A.P.-urilor s-a statuat să se afecteze ceva și sportului de masă, dar banii iau adesea alte destinații. Se dezafectează în continuare terenuri și chiar săli, fără să se pună ceva în loc, deși avem acum o LEGE care interzice acest lucru. Dar, cînd vorbim

— **Mda!... Cam așa. Și mai sînt și alte mijloace. Cînd te-ai convins de necesitatea sportului de masă soluțiile vin aproape singure.**

— **Cum și cu ce eficiență se realizează în județul Galați colaborarea dintre organizațiile și instituțiile cu sarcini în domeniul educației fizice și sportul?**

— La nivelul organelor județene, al consiliului județean e.f.s. cola-

dorul Capitalei?

— Podul Grant nu se uită, iar după locurile copilăriei nu cred că există om să nu ducă dorul... Dacă vă referiți însă la... ei bine, aflați că nu m-aș despărți de Galați, pe care l-am îndrăgit cu adevărat.

Interviu consemnat
de **Mircea RAHOVEANU**

Terminarea la timp a construcțiilor sportive, o preocupare zilnică a activului nostru din Galați.

Imagini fără... campioni

ORAȘUL GALAȚI a devenit în ultimul timp un important centru al activităților sportive de tot felul. Iubitorii sportului din frumosul oraș dunărean au avut prilejul să urmărească întreceri de mare importanță, ultima dintre ele fiind competiția hocheiștilor din grupa C a campionatului mondial le hochei. Dar nu despre campioni naționali, balcanici, europeni sau mondiali este vorba în aceste rânduri, ci despre harnicul tineret gălățean, marele orieten de fiecare zi al sportului.

Fotoreporterul nostru Ion MIHĂICĂ vă oferă imagini de la antrenamentele «vedetelor» din câteva întreprinderi gălățene.

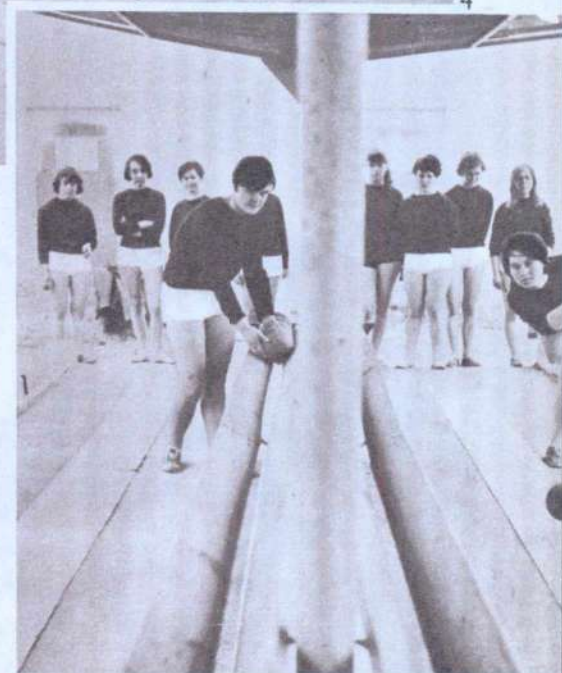
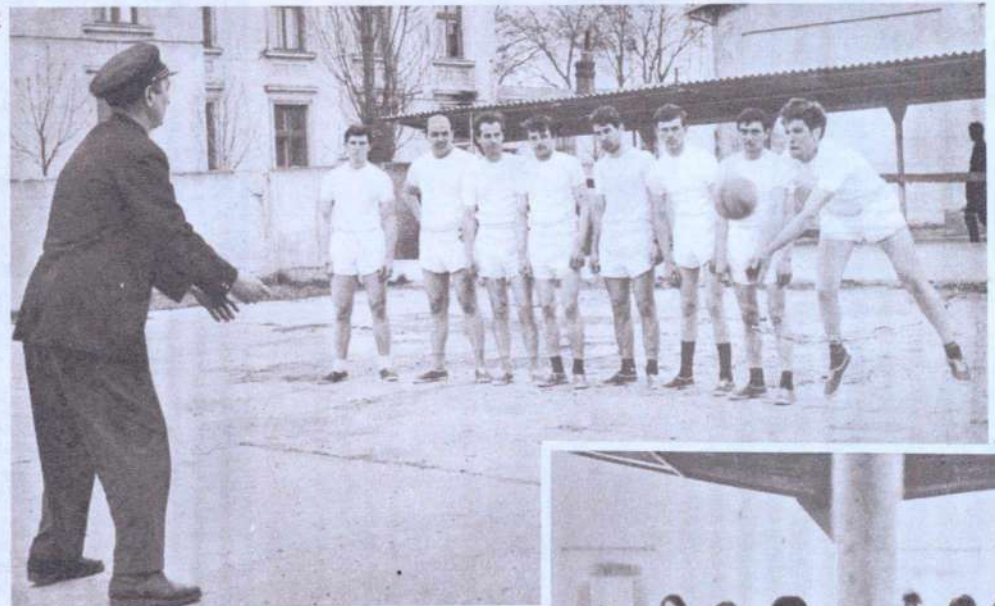

Personalitățile sportive ale Șantierului naval din Galați sînt, fără discuție, rugbiștii. Deținătorii ai unui loc fruntaș în seria a II-a a diviziunii B de rugbi, ei sînt foarte aproape de obiectivul pe care și l-au propus: promovarea în «A». Antrenorul Gheorghe Corangă, pe care l-am văzut conducînd un antrenament al Ancorei Galați (foto 1), ne-a mărturisit că toți băieții săi doresc să joace în «A» și că dorința lor e firească, fiind justificată de valoarea echipei. Dacă ținem seama de faptul că trei tineri de la «Ancora» — Gheorghe Zisu, Nicușor Gheorghe și Sandu Cojocaru — au fost selecționați în lotul național de juniori, putem afirma că la Șantierul naval din Galați rugbiul este sportul nr. 1 și că prezența lui în prima categorie a țării e foarte posibilă.

«Dacă e vorba să ne faceți și nouă o fotografie — ne-a spus tovarășul Victor Gheorghiu, antrenorul voleibaliștilor asociației sportive Rapid C.F.R. Galați — eu nu-mi pun costumul de antrenament. Vreau să se vadă că sîntem cefești». Ce era să facem? După cum puteți vedea (foto 2), i-am îndeplinit dorința...

Ca peste tot în țara noastră, handbalul are și la Galați foarte mulți adepți. Iată (foto 3) echipa de fete a asociației sportive «Textila Galați». Fiiatoarele Elena Chirvase, Viorica Glașa, Todirița Ionașcu și coechipierele lor au ambiția să câștige campionatul județean (cînd au fost fotografiate erau pe locul II), pentru a le face în necaz colegelor lor de la popice (foto 4).

Deși sînt adversari în campionatul municipal, handbaliștii de la «Dunărea Navrom» și cei de la «Ancora Galați» au acceptat să facă un antrenament comun, bineînțeles numai la insistențele fotoreporterului nostru. Și iată-i pe băieții instructorilor voluntari Nicolae Dumitrașcu (Dunărea) și Nicolae Costache (Ancora) angajați într-un meci «ca de campionat» (foto 5).

Iată cîteva... faze dintr-o după-amiază sportivă obișnuită a tinerilor gălățeni. Cîteva faze fără mari campioni, dar cu multă voioșie și cu multă dragoste pentru sport.

foto- reportajul nostru fotbalistic

fișă
biografică

DOBRIN

- 1947 Se naște, la Pitești, Nicolae Dobrin, cel care avea să fie, după numai 16 ani, cel mai bun produs al fotbalului argeșean.
- 1951 Anul în care am putea fixa startul fotbalistic al lui Dobrin, mai ales că internaționalul de astăzi susține că a început fotbalul «de când mă stru».
- 1960 Dobrin se supune unei selecții de pitici. Antrenorul Leonte Ianovschi îl reține imediat. Dar, Dobrin nu va juca niciodată «la pitici». (E, poate, un caz unic în fotbalul nostru). După numai trei zile, el debutează în echipa de juniori Dinamo Pitești, la 13 ani neîmpliniți. În cadrul echipei de juniori va juca timp de doi ani.
- 1962 Primăvara, la Cluj, Dobrin debutează «la seniori», într-un meci pe care Dinamo Pitești îl pierde cu 1—5. (Nicolae Dobrin nu avea încă 15 ani). Dinamo Pitești retrogradează în B. Toamna, Dobrin este împrumutat echipei Minerul Cimpulung, pentru... întreprindere. Revine după numai două luni, la Dinamo Pitești. Între timp, la Minerul, joacă un meci de antrenament cu Steaua. Minerul pierde cu 2—6, dar Dobrin înscrie ambele goluri ale echipei sale.
- 1963 «Redebutează» la seniorii lui Dinamo: 3—0 cu UTA, la Pitești. Dobrin înscrie unul din goluri. Debutează în echipa națională de juniori: România-Turcia 3—0, la Ploiești. Joacă permanent în prima echipă a clubului său.
- 1964 Debutează în echipa olimpică a României. Întră în locul lui... Radu Nunweiller, la meciul România — Polonia: 2—1.
- 1965 Joacă în toate meciurile echipei olimpice. În turneul din Italia își demonstrează polivalența tehnico-tactică, jucând 5 meciuri pe post de stoper.
- 1966 Debutează în echipa națională a României, la Ludwigshafen, în jocul cu R.F. a Germaniei (0—1). Evoluează excelent, stîrnind admirația specialiștilor și, mai ales, a lui Sepp Herberger.
- Se căsătorește la 24 octombrie.
«Cel mai bun fotbalist al anului».
- 1967 Se naște Dobrin II. Dobrin-tatăl confirmă, la sfîrșitul anului, titlul de «cel mai bun fotbalist român 1967».
- 1968 Deși joacă slab în meciul capital al anului (Portugalia-România 3—0), obține locul doi în «cupa superlativului».
- 1969 Are o contribuție hotărîtoare la salvarea Argesului de la retrogradare. Revine în echipa națională, tot împotriva Portugaliei, jucînd excelent. Obține locul doi în clasamentul «celui mai bun fotbalist al anului», după Dumitrache.
- 1970 Participă la turneul din Brazilia. Se acomodează greu, dar joacă bine în partida internațională cu Peru (1—1). La 8 aprilie, la Stuttgart, joacă pentru a 22-a oară în echipa națională. Este menționat printre cei buni de către antrenorul Angelo Niculescu. La ora cînd apar aceste rânduri, Dobrin continuă pregătirile pentru tricoul nr. 8 la Guadalajara. SUCCES!

1. DOBRIN, pe stadionul din Pitești. E aproape de necrezut gîndul că popularul înaintaș piteștean, care n-a împlinit încă 23 de ani, joacă de șapte ani în prima divizie a țării.

2. L-am rugat pe Dobrin să ne explice mina sa cu totul improprie sportivului de performanță. Iată ce ne-a declarat: «Nici o picătură de alcool, în schimb — 10 ore de zbor pînă la aterizarea pe aeroportul de la Rio de Janeiro». Antrenorul Angelo Niculescu (în planul secund) a confirmat răspunsul piteșteanului.

3. «Trio» Dobrin în mijlocul amintirilor fotbalului.

4. Necruțătoarea fentă a lui Dobrin...

Dembrovski

ȘAPTE GOLURI ÎN DOUĂ FOTOGRAFII

Una din senzațiile etapei a șasea a returului a constituit-o știrea că la Arad și Oradea, în jocurile Crișul—A.S.A. și U.T.A.—Farul, toate cele șapte goluri ale echipelor învingătoare au fost înscrise de doi fotbaliști: DEMBROVSKI (Otto) — 3, pentru U.T.A. și KUN II — 4, pentru Crișul. Faptul reprezintă o senzație tocmai pentru că se știe cât de greu e să învingi apărările aglomerate din ultimul timp.

Încercarea de a fixa un numitor comun care să explice performanța celor doi jucători este dificilă. În timp ce Dembrovski este un «spărgător de fronturi», care-și valorifică din plin calitățile atletice, tânărul Kun II excelează prin subtilitate tehnică. Pe de altă parte, Kun II este rămășița unui cuplu cindva foarte promițător, în timp ce Dembrovski este beneficiarul unei rodări foarte rapide cu excelentul Domide, care îi servește nenumărate mingi.

Succesul celor doi jucători trebuie pus mai curind pe seama unei declanșări a puterii lor de luptă, Dembrovski, după o îndelungată «carantină», determinată de dificultățile organizatorice ale transferării, a atacat acest retur cu hotărârea omului care a vrut să demonstreze că zgomotul făcut în jurul numelui său n-a fost o exagerare. În același timp, Kun II a preluat, realmente, comanda ostilităților în acea bătălie «pe muchie de cuțit» pe care Crișul o dă pentru evitarea retrogradării.

Să sperăm că evoluțiile viitoare ale golgheterilor de o zi vor confirma încrederea specialiștilor și suporterilor, astfel ca această coloană a revistei noastre să nu rămână un simplu document de arhivă fotografică.

Kun II

Ultima etapă a primăverii (a 22-a) a intrat în preistoria... Mexicului. Acum și tem la începutul unei pauze lungi, clasamentul își filtrează gindurile. Bin înțeles că întrebarea care stăruie, în de pe acum, indiferent de «operațiune Guadalupe» este: «Cine va câștiga titlul?»

Se pare că titlul se va juca între primele cinci clasate, pe care bătălia pre-mexicana le-a așezat în trepte, la intervale egale un punct.

Care este bilanțul Cvintetului primăverii?
1. **Rapid** datorează poziția sa de lider apărării și poftei de gol a lui Neagu.

„CVINTETUL“ PRIMĂVERII

2. **U.T.A.** este expresia unei seriozități extraordinare, pusă în valoare, și mai mult după «accidentul Legia».

3. **Steaua** s-a decis, în sfârșit, să-și arunce în luptă copiii. Și iată că treburile merg mult mai bine decât cu arhiconscripții craiți D. Nicolae, Sorin Avram, D. Popescu.

4. «**U**» Craiova, cea mai sobră dintre echipele universitare, manifestă nete îmbunătățiri în joc. În orice caz, «U» Craiova nu mai e de mult un simplu outsider.

5. **Dinamo București**, marele favorit al ultimilor ani, acuză din nou handicapul numeroșilor săi... internaționali. Dar cine știe? — poate că bucuria «datoriilor împlinite» în Mexic va declanșa energii consumate ale echipei lui Lucescu.

Un favorit? Poziția e de partea Rapidului... Programul e cu U.T.A.... Tineretea pledează pentru Steaua... Avantajul terenului e al oltenilor... Clasa aparține dinamicității...

Și-atunci?

Un mare meci în cinci, în perspectivă.

I.C.P.

1. **RAPID — UNIVERSITATEA CRAIOVA** 1—0. Neagu, nova replică a lui Dumitrache, asaltă poarta lui Oprea.

2. **DINAMO BUCUREȘTI — CRIȘUL 2** — În dreapta, Radu Nunweiller, cel mai înalt formă jucător al momentului.

SUCCES !

Fotografia noastră vă prezintă o fază dintr-un aprig meci România—U.R.S.S., în cadrul calificărilor pentru Scoția. După cum știți, partida s-a încheiat cu un rezultat de egalitate (1—1). Jocul a demonstrat calitatea și viteza unii dintre juniorii români. Îmbucurător este faptul — oricât vi s-ar părea paradoxal — că deficiențele juniorilor noștri în cel mai înalt grad de lipsa experienței. La această vîrstă, un asemenea neajuns este cel mai puțin grav.

Meciul cu juniorii polonezi a asigurat «copiilor» noștri calificarea pentru Scoția. Sperăm că, în patria lui Johnstone, juniorii români vor ști să apere prestigiul câștigat, cu mare greutate, de seniori, pe Wembley.

Echipa UNIUNII SOVIETICE candidează pentru a patra oară la CUPA „JULES RIMET“

Correspondență specială de la

OLEG KUCERENKO

„Fotbal“ - MOSCOVA

După ce, la 22 octombrie 1969, în fața a 100 000 de spectatori, selecționata de fotbal a Uniunii Sovietice a învins echipa Irlandei de Nord cu scorul de 2-0 pe stadionul Lujniki, a devenit clar că ea și-a asigurat călătoria spre Mexic. Acest lucru a fost confirmat ulterior. După numai o lună, la Istanbul, julezele mexicane au fost confirmate oficial, prin victoria asupra Turciei: 3-1. Așadar, selecționata U.R.S.S. va lupta pentru a patra oară consecutiv începând cu anul 1958), împreună cu alte 15 echipe, pentru cucerirea celui mai prețios trofeu fotbalistic — «Cupa Jules Rimet». (Până acum, toate aceste tentative au fost zadarnice; cel mai bun rezultat al echipei sovietice în campionatul mondial este locul patru ocupat la Londra, în 1966.

Călătoria spre Mexic a fost obținută mai greu decât ar putea crede la prima vedere. După campionatul european din 1968 s-a procedat la schimbarea antrenorilor. Conducerea echipei a fost preluată de cunoscutul specialist Gavrill Kacialin; după cum se știe, sub conducerea lui Kacialin, echipa Uniunii Sovietice a câștigat în anul 1956 turneul olimpic, a adus în patrie «Cupa Europei» (în 1960) și s-a calificat pentru turneele finale 1958 și 1962 ale campionatului mondial.

Așadar, timpuri noi — idei noi... Kacialin a declarat mediat că intenționează să construiască jocul echipei U.R.S.S. în stilul ofensiv dintotdeauna caracteristic fotbalului sovietic. Sarcina de a crea o echipă puternică s-a complicat și prin faptul că, în acea perioadă, echipa traversa așa-zisul «schimb de generații». Datorită vârstei și ca urmare a accidentărilor, în echipa

U.R.S.S.—IRLANDA DE NORD 2-0. În stînga: BIȘEVET

LOVCEV, marea descoperire a sezonului 1969, are doar 20 de ani

națională n-au mai purtat jucători cu faimă ca Iasin, Voronin, Ciolenko, Metreveli, Sabo. Kacialin a mizat din plecare pe jucători tineri, ceea ce a atras, firește, pentru început, o scădere a clasei jocului. În cele din urmă, însă, tinerii fotbaliști au justificat din plin încrederea antrenorului.

Cele mai grele minute din viața lui Kacialin și a elevilor săi au fost cele 90 jucate în septembrie, la Belfast, împotriva Irlandei de Nord, condusă de celebrul Best. Gazdele au atacat fără întrerupere poarta echipei lui Kacialin și mingea a crutat poarta sovietică doar printr-o minune. Rezultatul de 0-0 a fost foarte bine venit, dar nu a satisfăcut pretențiile lui Kacialin în ceea ce privește calitatea jocului. În fața acestei situații, el a procedat la o nouă modificare substanțială a lotului echipei. În jocul de la Kiev, împotriva Turciei, față de echipa prezentă la Belfast au apărut 5 jucători noi: un atac complet nou și doi mijlocași. Echipa sovietică a învins cu 3-0 și a susținut următoarele două meciuri cu o formație neschimbată: RUDAKOV — DZODZUAȘVILI, ȘESTERNEV, KAPLICINI, LOVCEV — SEREBRIANNIKOV, ASATIANI, MUNTEAN — GHERȘKOVICI, BIȘEVET, NODIA.

Portarul Evgheni Rudakov, în vîrstă de 27 de ani, a devenit foarte cunoscut datorită... campionatului mondial din Anglia, deși nu a participat la acest campionat. În Anglia a plecat portarul titular al echipei Dinamo Kiev, Bannikov, dar cînd s-a întors acasă, el a devenit rezervă, ca urmare a excelentei comportări a lui... Rudakov. De atunci, Rudakov a marcat o ascensiune deosebită și astfel a fost ales cel mai bun portar al U.R.S.S. Toruși, în lotul U.R.S.S. se mai află, cu drepturi egale, Anzor Kavazașvili (Spartak — Moscova) care a jucat și în campionatul mondial din Anglia.

Fundașul dreapta, Revaz Dzodzuașvili (Dinamo Tbilisi), în vîrstă de 24 de ani, a debutat în echipa națională anul trecut, dar încă de pe acum are în palmaresul său, ca adversari direcți, doi dintre cei mai buni inamici din lume — Best și Djaici. El a trecut ambele examene cu «excelență». În centrul apărării sovietice evoluează doi fotbaliști de la T.S.K.A. — Albert Șesternev, de 28 de ani, care a și jucat în selecționata F.I.F.A., nemaiașind nevoie de recomandări speciale, și Vladimir Kaplicini, de 24 de ani, un fotbalist sigur, care a participat la campionatul european din anul 1968. Fundașul stînga este Evgheni

Lovcev (Spartak Moscova), de 20 de ani, o descoperire a sezonului 1969. Pînă nu demult el a jucat în cadrul echipei universitare «Burevestnik» și a fost transferat la Spartak înainte de începerea campionatului. El a jucat toate meciurile în cadrul echipei sale, care a și câștigat campionatul U.R.S.S.

Trio-ul mijlocașilor este alcătuit din Viktor Serebriannikov, 29 de ani, Vladimir Muntean, 23 de ani (ambii de la Dinamo Kiev) și Kahi Asatiani (Dinamo Tbilisi), de 22 de ani — toți trei fiind jucători ofensivi cu o contribuție hotărîtoare în rezultatele echipei U.R.S.S. La meciurile de calificare, Muntean și Asatiani au înscris cîte două goluri, din pasele lui Serebriannikov. Acesta din urmă a participat la campionatele mondiale din 1962 și 1966, e drept, doar ca rezervă, iar Vladimir Muntean a fost decretat drept cel mai bun jucător al U.R.S.S. pe anul 1969.

Actuala linie ofensivă a selecționatei U.R.S.S. este cea mai tînără din istoria ei. Mihail Gherșkoviți de la Torpedo Moscova are 21 de ani, Anatolii Bișevet (Dinamo Kiev) — 23 de ani, iar Ghivi Nodia (Dinamo Tbilisi) — 21 ani. Toți acești trei fotbaliști joacă centri înaintași în echipele lor, sînt iuți, combativi și de mare eficacitate. De altfel, în anul 1966, Gherșkoviți și Nodia au câștigat medaliile de aur la turneul U.E.F.A. și au jucat în cadrul calificărilor cu juniorii români.

În afara jucătorilor menționați, Kacialin mizează pe atoperul Murtaza Hurșilava (Dinamo Tbilisi), 26 de ani, care a participat la campionatul mondial din Anglia, dar a fost accidentat deseori în cursul anului 1969 și pe înaintașul Vitalii Hmelnoiți (Dinamo Kiev), în vîrstă de 25 de ani.

Gavrill Kacialin și-a propus cel puțin locul trei la acest campionat mondial. Cînd a aflat rezultatele tragerii la sorți, el a declarat textual: «Nu sîntem supărați de loc pe fetița care ne-a fixat în prima grupă».

Într-adevăr, ar fi fost anormal să se fi supărat. Cu adversarii pe care-i avem, este firesc să contîm pe calificarea în sferturi. În încheiere, o informație referitoare la pregătire. La începutul lunii mai, echipa Uniunii Sovietice va juca în Bulgaria, iar la jumătatea lui mai va pleca în Mexic. După părerea mea, în ciuda lipsei de experiență, tînăra echipă a U.R.S.S. este una dintre cele mai puternice din istoria fotbalului sovietic și are posibilitatea să se bată pentru titlul suprem.

„Viitorul” răspunde ...prezent!

O vizită la o școală de balet? Nu — o lecție predată de profesoara Georgeta DUMITRESCU celor mai tinere eleve ale secției de gimnastică a Școlii sportive experimentale «Viitorul».

Prezența maestrului sportului Dumitru GHEORGHIU, fost campion național la categoria mijlocie, în fruntea secției de box este o garanție a unor succese, care au și început să se întrevadă. Zilberman, Pometcu, Stanef au urmași demni de toată lauda.

Scoala experimentală «Viitorul» a devenit o adevărată poartă de intrare prin care mulți dintre elevii Capitalei pășesc spre performanța sportivă. De pe băncile acestei școli — deși foarte tinără — s-au și ridicat asemenea sportivi, astăzi bine cunoscuți, precum boxerii Victor Silberman, Gabriel Pometcu și Constantin Stanef, voleibalista Mariana Popescu, gimnastei Nicolae Opreșcu și Dan Grecu, atletul Milo Ling. Și asta, pentru a nu-i numi decât pe câțiva, pe cei mai buni dintre ei.

Desigur, începutul acesta se cere continuat, mereu lărgit, mereu dezvoltat. Spre a afla în ce stadiu se găsește acum «Viitorul» am cerut câteva lămuriri profesoarei Rodica ȘICLOVAN, directoarea școlii.

— Cu câțiva ani în urmă am publicat un reportaj despre școala dumneavoastră. Era, dacă mai ținete minte, pe timpul uceniciei în ale sportului a lui Victor Silberman și a Marianei Popescu, favorita dumneavoastră. Dar copiii de ieri au crescut. Unii au ajuns evirfuri în echipele naționale... Acum alții le-au luat locul. Deși timpul trece, școala «Viitorul» rămâne însă veșnic tinără. Ați putea să ne-o prezentați în câteva cuvinte?

— Din 1944, C.N.E.F.S. a hotărât înființarea școlii noastre experimentale, care funcționează sub auspiciile Centrului de cercetare științifică și documentare tehnică. La «Viitorul» activează 785 de tineri sportivi, între 6 și 20 de ani (față de circa 450 la data reportajului trecut). Cele 318 fete și 467 de băieți sînt recrutați cu precizie din unitățile de învățămînt de cultură generală, profesională și liceele din sectoarele III și IV ale Capitalei, vecine cu școala noastră. Cei mai mici fac parte din secția noastră de gimnastică, iar cei mari învață boxul, scrima și atletismul. Și, pentru că veni vorba, să vă prezint cele opt secții ale școlii: ATLETISM (de care se ocupă cu multă trageră de inimă fostul nostru recordman la înălțime, profesorul Eugen Ducu); BOX (antrenor, maestrul sportului Dumitru Gheorghiu); GIMNASTICA — cu cele două subsecții ale sale: modernă (profesoară Ana Moțat) și sportivă (profesoară Geta Dumitrescu); HALTERE (profesor Nicolae Amznic); LUPTE (antrenor Francisc Cocos); POLO PE APĂ (profesor Corneliu Mărculescu); SCRIMĂ (profesor Lucian Gliga, ajutor de campionul mondial, profesorul Tănase Mureșan) și VOLEI (profesor Marcel Șerban, pentru echipa de băieți, și eu însuși, care mă ocup de formația feminină). Vi i-am dezvoltat, în felul acesta, pe cei mai apropiați colaboratori ai mei, care conduc de fapt cele opt secții ale școlii. Sperăm să li se adauge, cît de curînd, una nouă — de NATATIE — cu atît mai mult, cu cît avem aici o excelentă bază, dată de curînd în folosință, și mai ales pentru că inotul este din ce în ce mai solicitat de copii.

I-am promis profesoarei Rodica Șiclovan, «inima Viitorului» că revista SPORT va reveni cît de curînd în mijlocul acestei autentice pepinieri a sportului de performanță românesc. Așteptăm doar «provocarea»... «Viitorului» prin realizări deosebite.

Fotoreportaj de Dimitrie CALLIMACHI
și
Paul ROMOȘAN

Trei echipe «Viitoru» în divizia B. Acesta este profilul secției de scrimă, condusă cu pasiune de profesorul **Lucian GLIȘCA** și floretistul fruntaș **Tănase MUREȘAN**. În fotografia din stînga se poate vedea un aspect de ansamblu de la lecția de scrimă, iar în dreapta un duel între floretistele fruntașe **Magdalena Barțoș** și **Mariana Ostafi** (în prim plan).

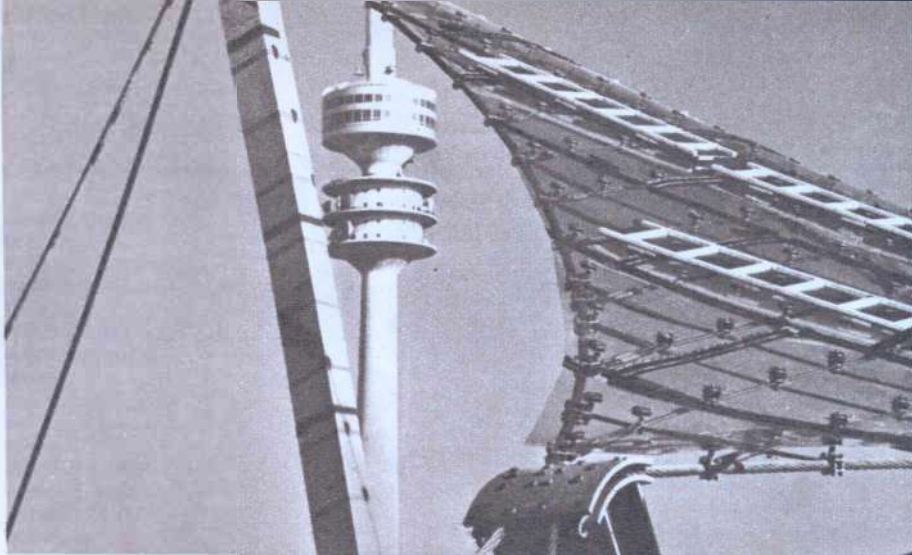
Din toldeana voleiului s-a bucurat de multă simpatie în rândul elevilor. «Viitoru» are, firește, puternice secții în jocul cu mingea peste plasă. Și dacă **Mariana Popescu** și-a luat zborul spre echipa națională, profesoara **Rodica SICLOVAN** modelează acum noi talente, care sînt gata să forțeze porțile consacării. Iată-o înaintea unui antrenament pe profesoară în mijlocul elevilor sale.

Atletismul — sportul sporturilor — a atras în zilele vacanței sute de elevi de la toate școlile din Capitală pe terenul din parcul sportiv «23 August». Desigur, din această masă se vor ivi performerii de mîine. În fotografie, un aspect din timpul zilei a doua a marelui concurs athletic, dotat cu «Cupa Viitoru».

Deși mai sînt doi ani pînă la Jocurile Olimpice, în orașul gazdă a marelui întreceri sportive, München, se lucrează de zor la amenajarea bazelor necesare competițiilor. Iată, în fotografia din dreapta, un detaliu al noilor construcții: unul din stilpii care vor susține uriașul acoperiș de 200 mp, sub care se vor afla trei importante baze sportive.

ÎN VÎRF DE MUNTE

Fotografia corespondentului nostru Aurel DULA din Petroșeni ne strage atenția că a sosit vremea drumeției la munte. Cei doi excursioniști din imagine, îmbrăcați doar cu pantaloni scurți și bluze, privesc incantați frumusețea peisajului, asistînd totodată la lupta victorioasă pe care covorul de verdețuri o dă împotriva ultimelor pete albe de zăpadă...

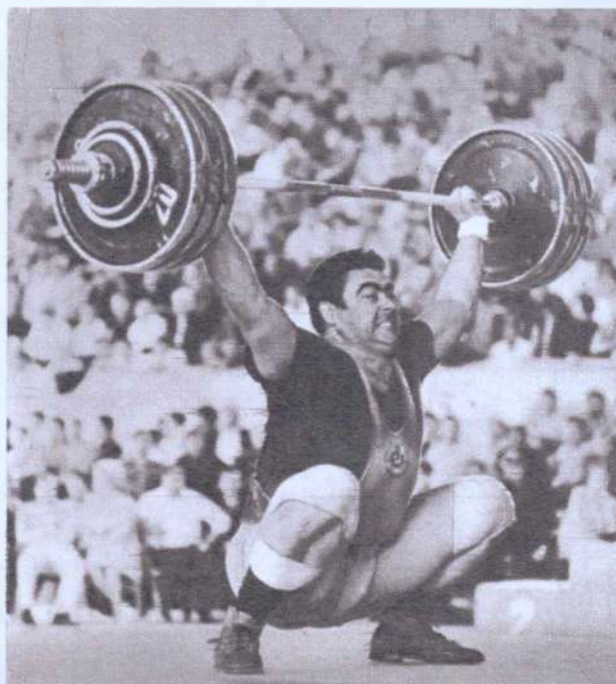
O NOUĂ PASIUNE ?

Gheorghe VOICULESCU, multiplu campion și recordman republican la motociclism este înfățișat de o bucată de timp tot mai des în preajma starturilor competițiilor ciclistice. Să fie oare vorba despre o nouă pasiune a acestui veteran al motociclismului românesc? Niel vorbă. Realitatea am descoperit-o aflînd numele cărării cărnia Voiculescu și de către cinec cu procedere. El cheamă tot Voiculescu și tot Gheorghe și este bălănt motociclistului. După cum se vede, tatăl nu a reușit să-i înafie feiorului dragocetea pentru motociclism, în schimb bălăntul... În fotografie, tatăl, Gheorghe Voiculescu, în postura de maseur, înaintea unei noi curse a ciclistului Voiculescu.

600 Kg. !

Visul de aur al halterofililor a fost împlinit! Recent, la Minsk, a fost realizat marea performanță a celor 600 de kilograme. Autorul acestui rezultat neobișnuit este sportivul sovietic Vasili ALEKSEEV. Interesant este faptul că pentru a realiza rezultatul fantastic, Alekseev nu s-a ocupat, ca sportiv, numai de haltere. El a fost atlet, baschetbalist, voleibalist (jucător în campionatul unional). Abia de cîțiva ani Alekseev s-a dedicat halterelor de performanță, realizînd în ultimele luni rezultate uimitoare: de la 550 kg la 600 kg! Student la Facultatea de silvicultură, noul performer este în vîrstă de 28 de ani, are 1,82 m înălțime și 135 kg. Specialiștii consideră că forța sa uriașă îi va permite să realizeze noi rezultate, considerate pînă nu de mult ca domeniu imposibilului.

LENEA FIZICĂ CULTIVĂ LENEA INTELECTUALĂ

La finalele campionatelor naționale de judo pe anul 1970, am zărit în sala Floresca, după festivitatea de închinare, un bărbat cu o tinută dreaptă, purtînd în brațe o cupă. L-am recunoscut pe fostul campion absolut la gimnastică Mihai Botex. Primea felicitări. Băieții săi, îmbrăcați încă în ekimono-uri, îl sărutau. Federația Română de Judo a acordat clubului Vagonul Arad cupa pentru cea mai bună formație de judo.

— În 1958, la campionatele naționale de gimnastică, aveam 36 de ani. Am ocupat locul III la individual compus și am simțit că trebuie să mă opresc... Și așa am și făcut. La Arad am devenit antrenorul Mihai Botex. Mi-am început practica cu fiul meu, Eugen. El a fost de altfel și primul meu ceșaca. A părăsit urgent sala de gimnastică și s-a oprit pe malul Begăi, la canotaj. Astăzi, Eugen Botex este un nume pe lista campionilor europeni la csiac.

Dar a doua mea pasiune a devenit acum JUDO-ul. Așa se face că astăzi, după 12 ani, sînt din nou prezent în sala Floresca, care mi-a fost atât de dragă.

La juniori Doru Hărșan (65 kg) și Ionel Lazăr (80 kg) au centurile de campioni pe anul 1970. În actuala ediție a seniorilor, Ionel Kaupert (cat 80 kg) a fost declarat campion național iar juniorul Doru Hărșan a ocupat locul III.

Succesele acestea nu sînt numai ale mele ci ale întregului colectiv, care luptă contra lenei. Noi luptăm împotriva ei și căutăm să plantăm cu grijă ideea mișcării, pentru că lenea fizică cultivă vrînd-nevrînd lenea intelectuală. În fotografie antrenorul Botex cu elevul său, judokanul Doru Hărșan, un autentic talent.

ȘI TOTUȘI...

Revista americană de box «The Rings» a publicat nu de mult această fotografie a fostului campion mondial al «greilor», **Cassius CLAY**, «străpuns» de săgețile celor care i-au luat titlul de campion. În ciuda... loviturilor primite, Clay arborează nepăsarea. Talentatul pugilist negru și-a găsit o nouă vocație: cea de artist într-un teatru de varietăți. «Pe mine nu mă poate doborî nici o lovitură» — pare a spune fostul boxer, care nu a cunoscut nici o dată înfrîngerea.

BOBBY...

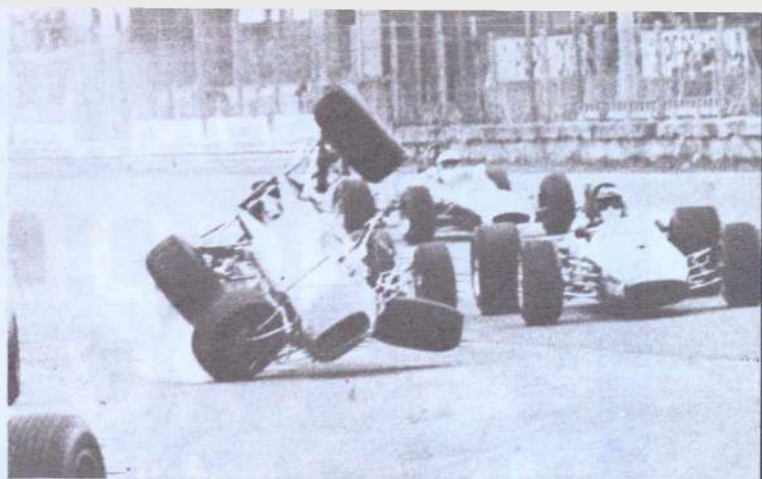
Etern element de senzație, prin comportările sale voit capricioase, campionul american Robert Fischer nu și-a dezmințit reputația nici la recentul «Meci de șah al secolului», U.R.S.S.—Echipa Lumii. Mai întâi a refuzat să ia parte, apoi a acceptat și, cînd nimeni nu se mai aștepta, a fost de acord să joace chiar la masa a doua, oferindu-i drepturile de lider marchii său rival Larsen. Dar, mini-meciul său cu Petrosian (3—1) a fost o încîntare prin profunzimea partidelor și schîmbul sculptor de idei pe care le-a prilejuit.

Bobby a rămas, precum se vede, un copil. Să-l iertăm pentru aceasta și să-l acceptăm așa cum este.

REGRETE

Desigur, iubitorii sporturilor de iarnă regretă că scuterul pentru zăpadă, pe care îl puteți vedea în fotografie, a fost lansat abia acum, cînd iarna s-a sfîrșit. Scuterul despre care e vorba se numește «YAMAHA» și este o creație a constructorilor japonezi. Cu o capacitate de 350 cmc, Yamaha poate realiza o viteză de 60 km pe oră, tracțiunea fiind făcută cu ajutorul a două șenile. Iată un motiv pentru ca iarna viitoare să fie așteptată cu o mai mare nerăbdare.

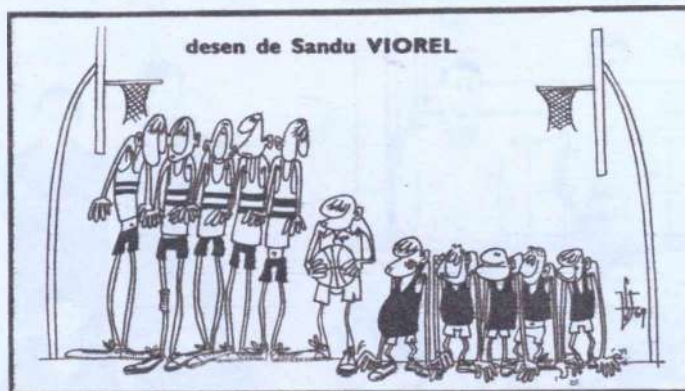
NOROCOSUL PICA

Automobilistul italian Pino PICA nu va uita ușor peripeziile sale din «Grand Prix Campagnolo», disputat nu de mult pe pista de sare de la Monza. Angajat în lupta pentru primul loc, Pica a apăsat puternic pe accelerator, dar reacția automobilului a fost, după cum se poate vedea în cele două imagini, cu totul neașteptată. Un veritabil salt mortal, care a înspăimîntat spectatorii, și Pino Pica s-a trezit pe unul din paturile spitalului din Monza. În ciuda faptului că nu a cîștigat cursa, toată lumea a socotit — pe bună dreptate — că Pica e un om norocos.

8 GREȘELI

În ciuda aparențelor, cele două desene nu sînt identice. Copiind desenul din stînga, caricaturistul Octavian COVACI a comis opt greșeli. Le puteți descoperi?

VESELIE PE GHEAȚĂ

Nu, nu este vorba de un cadru dintr-o comedie sportivă. Personajul din centrul imaginii nu este un actor într-o izbită postură veselă, ci cunoscutul antrenor al hocheiștilor sovietici, Tarasov. Fericit la culme după victoria elevilor săi în campionatul mondial, Tarasov se lasă purtat pe brațe în jurul Stadionului de gheață din Stockholm.

ȘI - ACUM...

GONGUL PENTRU ULTIMUL ACT!

DINAMO București

FIȘIER

- Activează în divizia A de la constituirea acestei divizii. A câștigat campionatul de 7 ori și «Cupa României» de 3 ori. În ultimii opt ani n-a mai coborât de pe podium (locurile I — III) decît o singură dată — 1964 — cînd s-a clasat pe locul IV.
- Cele mai frumoase amintiri: comportarea în turneul de la Antibes (Franța — 1969), cînd a învins pe Ignis din Varese (72—67), pe Racing Anvers (81—76) și a pierdut, la două coșuri, în fața echipei Olympique d'Antibes — campioana Franței.
- Cele mai... neplăcute amintiri: locurile VII (în 1959) și IX (în 1960), cînd a fost punctul nevralgic al schimbării de generații.
- «Cvintetul de aur» al dinamoviștilor: **Mihai Albu** (1,85 m — 31 de ani), **Radu Diaconescu** (1,86 m — 25 de ani), **Constantin Dragomirescu** (1,88 m — 25 de ani), **Gh. Novac** (1,95 m — 25 de ani) și **Adolf Cernea** (1,95 m — 29 de ani). Al șaselea jucător cu aspirații la... cvintet: **Teodor Săuca** (1,94 m — 24 de ani) și al șaptelea, **M. Chivulescu** (1,85 m — 24 de ani). După cite se vede, vîrsta de 25 de ani este... dominantă.
- Cei mai înalți jucători: **Mircea Mazilu** (2,04 m, dar, deocamdată, nu confirmă speranțele, **Novac, Cernea, Săuca, Grigore Bradu** (1,92 m — 19 ani). Media înălțimii echipei: 1,90 m.

micro - interviu cu antrenorul DAN NICULESCU

Rep.: Sperați ca în acest campionat...

D.N.: Sperăm să ocupăm primul loc. La începutul turului, jucătorii erau obosiți după seuropeno (Dinamo a avut 5 jucători în națională), apoi unele indisponibilități de... bază: Novac și Cernea, accidentați, Chivulescu-boțnav, iar Radu Diaconescu în situația de a... absența disciplinar, din cauza uzurii nervoase. Recuperarea acestor jucători, pe parcursul campionatului, a dat oxigenul necesar echipei pentru a urca în clasament.

Rep.: Ce vă propuneți în perspectivă?

D.N.: Să-mi formez o pepinieră de jucători. În acest scop intenționez să caut jucători foarte tineri, neafirmați încă, dar cu talent cu pasiune pentru baschet, cu dorința de a munci serios. Am și găsit doi: **Mihai Zisu** (18 ani — 1,91, m) și **I. Modrogan** (16 ani, 1,88 m). Dinamo este o echipă tină. Albu poate încă mult și va juca cu succes cel puțin 2—3 ani, așa că... nu ne temem de viitor.

Rep.: Ce părere aveți despre baschetul nostru masculin?

D.N.: Că poate ieși din anonim pe plan internațional. După o perioadă de «vid» între două generații, avem acum elemente tinere, talentate și dornice de afirmare.

DINAMO, în preajma turneului final.

Rîndul de sus, de la stînga la dreapta: Gh. Novac, M. Albu, R. Diaconescu, C. Dragomirescu, A. Cernea și antrenorul Dan Niculescu. Rîndul de jos: A. Farcaș, P. Wizner, T. Săuca, D. Haneș, M. Chivulescu, Gr. Bradu, H. Giurgiu și M. Mazilu.

«Marea cursă» — tradiționalul și adeseori... anodinel campionat al Diviziei A de baschet — se apropie de sfîrșit. Calificate în turneul final: «senatoarele de drept» — DINAMO și STEAUA — și două echipe studentesti — «U» CLUJ și «U» TIMISOARA.

Vom asista, fără indoială, la unul dintre cele mai disputate turnee finale. Pînă în ultimul moment, federația de specialitate n-a știut unde să programeze acest turneu, existînd pericolul ca timișoreni să... se inee la mal și, deci, Politehnica București să le ia locul. Emoțiile s-au terminat și nu mai există nici un coeficient de... speranță pentru bucurătenii de la «Poli».

Pentru iubitorii baschetului, revista «Sport» prezintă echipele masculine ce vor evolua pe scena turneului final, în ultimul act al campionatului. Sperăm ca piesa să nu fie cea cunoscută de ani de zile: doar doi actori să acapareze toate aplauzele — și că outsiderii vor incurca socotelile, dînd farmec și dramatism turneului final, mai ales că nici unul dintre antrenorii celor patru echipe nu vizează locul patru!

În fotografiile echipelor, pe rîndul de sus, antrenorii au fost rugați să așeze CVINTETUL de bază. Acolo unde apar mai mult de cinci jucători înseamnă că, de fapt, așa cum veți citi și în micro-fisele echipelor, cvintetul e reprezentat de... șase sau doar de trei-patru jucători. Nu-i o butadă.

În așteptarea declanșării ultimului act — gongul va răsuna la 15 mai — promitem Politehnicii București o prezentare într-un număr viitor al revistei noastre, drept... premiu de consolare.

STEAUA FIȘIER

- Activează în Divizia A de la înființarea acesteia, fără să coboare niciodată sub... șacheta primelor trei locuri, ceea ce denotă că succesivitatea generațiilor s-a făcut fără traumatisme.
- A câștigat campionatul de 10 ori și «Cupa României» o dată.
- Cvintetul de bază este de fapt un... sextet: **Dragoș Nosievici** (32, 1,87 m), **Alin Savu** (29 ani, 1,91), **Mihai Dimancea** (29 ani, 1,78), **Valeriu Gheorghe** (29; 1,96), **Titus Tarău** (24; 1,98), **Petre Czmor** (23; 1,97). Un sextet cu medie de vîrstă mai ridicată decît Dinamo.
- Cei mai înalți din echipă: **Gh. Oțelac** (2,02 m, 19 ani), o veritabilă speranță, **Tarău și Czmor**. Media înălțimii echipei: 1,91 m.
- Cele mai plăcute amintiri: a ajuns în semifinala CCE. A învins pe Fides Partenope din Napoli (1969), în «Cupa cupelor».
- În echipă, domină inginerii (**Nosievici, Molin, Mihai Popa**) și absolvenții I.E.F.S. (**Dimancea, Gheorghe, Tarău, V. Irimie**).

D. Nosievici va arunca la coș. Fază din meciul Steaua-Fides Partenope Napoli, din «Cupa Cupelor» (1969), una dintre cele mai frumoase amintiri ale stelelor.

micro - interviu cu antrenorul V. POPESCU

Rep.: Ce sperați în acest turneu final?

V.P.: Dacă lucrurile vor merge ca în ultima parte a campionatului, putem emite pretenții la titlu. Din păcate, anul acesta am avut... ghinionul accidentaților. (Nosievici nici acum nu e restabil). În cazul că nu luăm campionatul în acest an, ei bine, la anul... nu se mai pune problema!

Rep.: Optimismul dv. se bazează pe ceva, desigur...

V.P.: Da. Îndeosebi pe «nou val», din care fac parte Oțelac, Pașca, Popa, Magoș și alte câteva nume (Grigorescu, Mărgineanu și Peleanu, care au doar 16 ani!) din inepuizabilul nostru rezervor — echipa Academiei Militare, excelentă în acest campionat.

Rep.: Ce părere aveți despre actuala echipă?

V.P.: În vîrstă aceasta va intra în... «reparații generale», suferind modificări esențiale.

Rep.: În ce sens?

V.P.: Secret profesional. Sînt de puțin timp la echipă (din 1969, de la plecarea maestrului Herold) și nu vreau să-mi dezvălui, de la început, armele cu care intenționez să lupt în sezonul viitor.

STEAUA, înaintea turneului final.

Rîndul de sus, de la stînga la dreapta: Gh. Valeriu, D. Nosievici, Gh. Oțelac, A. Savu, T. Tarău, P. Czmor, antrenorul Vasile Popescu. Rîndul de jos: M. Popa, V. Pașca, V. Irimie, S. Molin, M. Dimancea, Gh. Magoș.

